

ikke er Meningen. For mit Bedkommende er det forsaavidt ligegyldigt. Nu er det Tilfældet, at Herredsfogden, som nu ansætter Snekogderne, spørger Sogneraadene: Vilde I komme med en Indstilling? Ja, vi det væk — ja, saa har jeg ikke Noget derimod at indvende, men jeg vil helst have det at vide, saa at man veed, om man er forpligtet til at komme med en Indstilling eller ikke. — Denne Snekoged skal saa forrette Tilføjelsen. Der har det ærede Udvalg ganske rigtig havt Die for, at den Bestilling at tilføjede de Arbejdspligtige er ikke den mindst væsentlige i hele dette Arbejde, som Snekogden faar at udføre. Derfor skal han have Betaling eller Medhjælp, hvad man nu vil. Det er fuldstændig korrekt. I Paragrafen lige ovenover, nemlig § 10, staar der, at Sogneraadene kunne udenfor Omgangen tilføjede det Mandskab, som jeg nylig dvælede ved. Jeg antager, at det er Meningen, at Sogneraadene gennem Snekogderne kunne foretage denne Tilføjelse. Jeg antager det som givet, at denne Affattelse ikke betyder, at Tilføjelsen kommer den ene Gang fra Snekogden og den anden Gang fra Sogneraadet, men jeg ønsker dog Klarhed derover. — Det ærede Udvalg har ment som saa, at der skulde ogsaa være en Bestemmelse om, at Snekogderne ikke staa hjælpløse overfor Mandstabet, med andre Ord, de have holdt paa Bødestemmelserne og skærpet dem for Udeblivelse fra Arbejdet, Opsættighed eller Drukkenfab o. s. v. Jeg mener, det er fuldstændig korrekt, at der er Bestemmelser i den Henseende, men jeg vilde helst — det er den Værding, jeg har mest imod — at vi bleve ved det Gamle — det er, saavidt jeg husker, fra 2 Mark til 2 Rigsdaler — og jeg skal sige hvorfor. Man kan tænke sig den Mulighed, at en Snekoged kunde, saa snart han fik Veilighed, benytte sin Stilling til at faae Bedkommende til at erlægge en saa høi Bøde, som han kunde faae ikjendt. Nu er Sagen jo ganske simpelt den, at naar en Mand ikke kan møde med sit tilføjede Mandskab af en eller anden Grund, er han ifaldet Bøde, men det er dog ikke altid givet, at en Mand, der bliver tilfagt til Snekastning om Morgenen Kl. 8, kan stille med hele sit Mandskab $\frac{1}{2}$ Time efter, og hvis han ikke møder med hele sit Mandskab, eller hvis han sender en stor Dreng, som efter Snekogdens Mening ikke er arbejdsdygtig, er han ifalden Bøde. Jeg vilde helst, at vi skulde blive staaende ved den af den ærede Minister foreslaaede lave Bøde. Den vil mulig kunne komme til at gaa op med en Mand Dagløn, og det vil for den første

Dag være tilstrækkelig; bliver der flere Snekastningsdage paa Klad, saa vilde de fleste fyldestgjøre de Pligter, som paahvile dem, og hvis ikke, kunde jo Mulken tages efter den høiere Bestemmelse, som ogsaa er gjældende i det gamle System.

I § 17 staar der en Bestemmelse, som jeg, saavidt jeg mindes, tillod mig at henlede Opmærksomheden paa under Sagens første Behandling. Der staar i sidste Punktum, de to sidste Vinter i § 17: I fornødent Fald, skal der, saasnart Snekald, har gjort en Veis Retning ukjendelig, drages Omjörg for, at denne betegnes med iøtnesaldende Mærker.

Hvad vil det sige ude paa Landet, naar vi have stort Snekald, og Veiene blive tilføjede med Sne? Jeg gad da nok spørge, hvad det skulde nytte, at der blev sendt Mandskab ud til at aspøle denne Veis helt igjennem. Kommer den Veisfarende fjørende og vil fjøre efter disse Signaler, kan han være ganske sikker paa, hvis der da er kommen noget videre Sne, at blive siddende midt paa Veien. Nei, de Veisfarende ere for kloge til at følge Veien under saadanne Forhold; de redder sig saa godt, de kunne, ud paa Mærkerne, og derfor er der en anden Bestemmelse, som er langt mere fyldestgjørende, nemlig den, der nævnes i § 18: „Har Snekaldet paa en Veis været saa stærkt, at Veien først efter længere Tids Arbejde kan blive farbar, skal vedkommende Kommunalbestyrelse, hvor det er muligt, lade affætte og, saalænge Forholdene gjøre det nødvendigt, vedligeholde en midlertidig Veis over de tilstødende Mærker, der da bliver at betegne ved iøtnesaldende Mærker“, eller med andre Ord, hvor Veibanen som Følge af Snekæg er usarbar, skal der anvises en midlertidig Veis ud paa Marken, det er det, som svarer til det, vi kalde, at Noget skal ud med „Bijere“ for at affætte Veis, hvor man kan færdes paa Mærkerne. Her er saa atter nævnt Kommunalbestyrelsen, det er den, som skal foretage det Stykke Arbejde at affætte eller affætte en saadan Veis og at holde den farbar, indtil den virkelige Veis kan blive opkastet. Jeg er bange for, at hvis denne Bestemmelse bliver staaende, vil Snekogden kalde dette Arbejde sig vedkommende og lade Kommunalbestyrelsen om det. Ganske vist kan jo Kommunalbestyrelsen efter sit Forhold til Snekogden paalægge ham denne Pligt, men hvis det er Meningen, at det er Snekogden, som skal gjøre det, vilde jeg helst, at Bestemmelsen stod saa klart, at den ikke kunde misforstaas af dem, der til dagligdags skulle tyde Loven. Det var kun disse saa Henstillinger, som jeg vilde tillade mig at fremkomme med for muligt at faae